

27ste zondag door jaar A

Mt. 21,33-43

De parabel die we net gehoord hebben, kunt ge heel gemakkelijk uitleggen op een manier die voor christenen of katholieken heel aangenaam is. Ge hoeft er zelfs geen bijzondere kunstgrepen voor uit te halen: gewoon een paar woordjes vervangen. Die landeigenaar van de wijngaard, dat is God; die wijngaard dat is het beloofde land; en die wijnbouwers dat zijn de joden, het uitverkoren volk. Wat staat er dan? Dat God ervoor gezorgd heeft dat het joodse volk in het beloofde land terecht kwam waar het goed toeven is. Dat is, tussen haakjes, een verschil met de eerste lezing: daar leverde de wijngaard geen goede vruchten op. In het Evangelie is er met de vruchten niets aan de hand: het zijn de wijnbouwers waar iets aan scheelt. Want keer op keer dreef het volk als het ware af van God: ze liepen achter vreemde goden aan, ze maakten ruzie enz.

Wat doet God dan? Hij zendt gezanten: de dienaren uit de parabel. Denk aan de rechters en de koningen, denk vooral aan de profeten. Maar het volk is koppig en luistert niet. De profeten worden mishandeld, bespot, verdreven enz. Eén van de bekendste profeten, Johannes de Doper, moet het zelfs bekopen met zijn leven. Uiteindelijk zendt die landeigenaar uit de parabel zijn zoon, lees: Jezus. Maar die sleuren ze buiten de wijngaard (lees: Jeruzalem) en doden hem.

Conclusie: deze parabel gaat over de ondankbaarheid en het afdwalen van het joodse volk. En dus kunnen wij met een gerust hart achterover leunen. Maar... we horen op het einde zeggen: "Hij zal zijn wijngaard aan andere wijnbouwers verpachten." Een uitspraak die Jezus bevestigt door te zeggen: "Het Rijk Gods zal u ontnomen worden en gegeven aan een ander volk dat wél de vruchten daarvan opbrengt." Hij kondigt hier eigenlijk het einde aan van Israël als volk Gods, en de komst van een nieuw godsvolk, de Kerk.

En daarmee bevat de parabel eigenlijk net zo goed een boodschap voor ons. Want het betekent dat God nu van óns vruchten verwacht. Op de eerste plaats is er dan de vraag of hetgeen wij voortbrengen goede vruchten zijn of, zoals in de eerste lezing, eerder wilde, zure vruchten. Hoe staat het met mijn inzet, mijn enthousiasme, mijn overtuiging? En op de tweede plaats: als ge kunt zeggen dat ge in uw leven goede vruchten voorbrengt, hoe worden die dan besteed? Daar ging het over in de parabel van het Evangelie. Juist in een wereld die amper nog weet heeft van het Evangelie en van Christus, is het meer dan ooit nodig om de vruchten van het christendom naar buiten te brengen en rond te strooien.

Zouden dat niet mee van de grootste gebreken zijn die ons treffen als Kerk, als parochie? Dat onze vruchten niet altijd goed zijn, dat er nog teveel na-ijver is, jaloezie, ruzie en soms zelfs haat tussen parochianen en vrijwilligers? Ik kom het in ieder geval nog wel eens tegen. En een tweede manco: dat we te timide geworden zijn, te verlegen, te terughoudend om te getuigen van ons geloof?

Een tijdje terug las ik van een bisschop die iedere vergadering begint met de vraag: “Waar hebt u de afgelopen week iets van het Rijks Gods gemerkt? En waar hebt u het zelf gebracht?” Als we op die simpele vraag geen antwoord kunnen geven moeten we ons misschien toch afvragen of wij het als wijnbouwers zoveel beter doen dan die in de parabel... Amen.

Johan Goris, pastoor